

Ministerstvo životního prostředí

Vršovická 1442/65

100 10 Praha 10

prostřednictvím:

Krajského úřadu Olomouckého kraje

Odbor životního prostředí a

zemědělství

Jeremenkova 1191/40a

779 00 Olomouc

Sp. zn. KÚOK/115570/2019/OŽPZ/262

Č. j. KUOK 26409/2020

Odvolatelka:

Ing. Hana Končická, nar. 28. 3. 1982, bytem Klenovice na Hané 309, 798 23 Klenovice na Hané

Zastoupena:

Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou trvale spolupracující s Frank Bold Advokáti, s.r.o., se sídlem v Brně, Údolní 567/33, 602 00, IČO: 28359640, ID DS: u3y48ek

**Doplnění důvodů odvolání proti rozhodnutí o udělení
souhlasu k provozování zařízení a s provozním řádem
zařízení**

Počet příloh: 8

- dle textu

I. Úvod

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství, vydal dne 2. 3. 2020 rozhodnutí č. j. KUOK 26409/2020, sp. zn. KÚOK/115570/2019/OŽPZ/262, jímž vydal souhlas k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využití (úpravě) „Drcení a třídění odpadů“ – provozovna Klenovice na Hané na části pozemku parc. č. 79/4, parc. st. č. 393 (část haly), k. ú. Klenovice na Hané (dále též „**zařízení**“), a souhlas s provozním řádem zařízení schváleným dne 2. 3. 2020 (dále též „**rozhodnutí**“). Souhlasy byly uděleny žadateli, kterým je GLOBAL RECYCLING a.s., se sídlem Doudlebská 1046/8, Nusle, 140 00 Praha 4, IČ: 24672394 (dále též „**žadatel**“).

Rozhodnutí bylo doručováno veřejnou vyhláškou. Rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce Krajského úřadu Olomouckého kraje dne 3. 3. 2020, doručeno odvolatelce tedy bylo dne 18. 3. 2020. Lhůta pro odvolání činí 15 dní ode dne jeho doručení, tedy do 2. 4. 2020 včetně.

Dne 1. 4. 2020 podala odvolatelka blanketní odvolání v souladu s ustanovením § 81 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále „**správní řád**“), ve kterém uvedla, že chybějící náležitosti odvolání doplní na základě výzvy správního orgánu. Dne 27. 4. 2020 pak odvolatelka obdržela výzvu Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství (dále též „**krajský úřad**“), č. j. KUOK 43381/2020, ze dne 17. 4. 2020, kterou byla vyzvána k odstranění nedostatků blanketního odvolání ve lhůtě 15 dnů stanovené usnesením ze dne 17. 4. 2020, č.j. KUOK 43383/2020. Posledním dnem lhůty je 12. 5. 2020.

Odvolatelka v první řadě uvádí, že zařízení je umístěno na pozemcích, které se nachází několik metrů od rodinného domu odvolatelky a které od uvedených nemovitostí odvolatelky odděluje pouze úzká cesta. V bezprostřední blízkosti pozemků odvolatelky se tak nachází zařízení k nakládání s odpady, které ruší život a pohodu odvolatelky a její rodiny.

Odvolatelka je v souvislosti s provozem zařízení vystavena hlučnému a prašnému prostředí. Hluk z provozu zařízení je přitom slyšet také mimo provozní dobu zařízení a v hodinách nočního klidu. Vlastnické právo odvolatelky je tak provozem zařízení přímo dotčeno, mj. i proto, že hodnota její nemovitosti s ohledem na uvedené vlivy zařízení k nakládání s odpady poklesla.

Na pozemku odvolatelky parc. č. 463/1 se dále nachází studna, kterou odvolatelka využívá jako zdroj pitné vody. Vzhledem k velkému množství odpadů, které se v areálu nachází, má odvolatelka obavy ze znečištění podzemních vod a pitné vody ve studni

Provozem zařízení by přitom odvolatelce a dalším obyvatelům obce Klenovice na Hané mohla vzniknout zásadní újma, a to vzhledem ke zdravotní rizikovosti provozu zařízení a celého areálu v obci Klenovice. **Odvolatelka se tedy obává, že provoz zařízení může závažným způsobem negativně ovlivnit její zdraví a zdraví její rodiny**

Odvolatelka tedy v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu tímto nedostatky odvolání ve stanovené lhůtě odstraňuje, když uvádí následující důvody odvolání. Odvolatelka zároveň napadá rozhodnutí v plném rozsahu. Ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu, směřuje část IV. tohoto odvolání proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu.

II. Rozpor se závěry zjišťovacích řízení

Dne 14. 11. 2014 vydalo Ministerstvo životního prostředí pod č. j. 79076/ENV/14 závěr zjišťovacího řízení k záměru „**Posílení způsobu separace ve společnosti Global Recycling a.s.**“ o celkové roční kapacitě zařízení 2 600 t/rok oznamovatele GLOBAL RECYCLING a.s. na pozemcích parc. č.

79/4, st. 393, st. 394, st. 224 a st. 220 v k.ú. Klenovice na Hané podle ustanovení § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), v platném znění (dále „**zákon EIA**“), jelikož záměr naplňuje dikci bodu 7.1 (Výroba nebo zpracování polymerů a syntetických kaučuků, výroba a zpracování výrobků na bázi elastomerů s kapacitou nad 100 t/rok) kategorie II přílohy č. 1 k zákonu EIA. Toto řízení bylo ukončeno ve fázi zjišťovacího řízení, na jehož závěru konstatovalo Ministerstvo životního prostředí, že předložený záměr **nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován** podle zákona EIA. Tyto závěry přitom byly přijaty na základě informací předložených v oznámení k záměru.

Podle údajů uvedených v provozním řádu zařízení je provozní doba zařízení od 6:00 do 20:00 hodin. Denní provozní doba tak činí 14 hodin, což je **v rozporu s provozní dobou uvedenou v oznámení záměru** s názvem „*Posílení způsobu separace ve společnosti Global Recycling a.s.*“.

Jak uváděla odvolatelka již ve svém vyjádření ze dne 25. 11. 2019, z uvedené provozní doby přitom vycházely další odborné podklady zpracované v rámci posuzování vlivů záměru na životní prostředí a dotčené orgány při stanovení závazných podmínek provozu, které byly dále promítnuty do závěru zjišťovacího řízení.

Hluková studie zpracovaná Ing. Michalem Damkem ze dne 4. 8. 2014 tak například na str. 19 uvádí závěr, podle kterého „z výsledků *hlukového modelu plyne, že vlivem nových zdrojů hluku nedojde ve výpočtových bodech k překročení hygienického limitu v ekvivalentní hladině akustického tlaku v denní době, v noční době nebude technologie provozována.*“ Jednou z podmínek, ze kterých tato hluková studie vychází, je však tvrzení oznamovatele, podle kterého bude zařízení provozováno pouze v denní době v prodloužené denní směně (12 hod). Obdobná situace platí pro rozptylovou studii zpracovanou pro účely posuzování vlivů na životní prostředí společností AZ GEO, s.r.o. v rámci zjišťovacího řízení záměru (dále „rozptylová studie“), která v čl. 3.2.3. počítá také s 12-ti hodinovým provozem.

Návrhy důkazů

- *hluková studie zpracovaná Ing. Michalem Damkem ze dne 4. 8. 2014 (příloha č. 1)*
- *rozptylová studie zpracovaná společností AZ GEO, s.r.o. (příloha č. 2)*

Krajský úřad přitom tyto skutečnosti v napadeném rozhodnutí nezohlednil. Krajský úřad pouze uvedl, že „posuzování a stanovování *hlukových limitů tedy není v rámci řízení dle zákona o odpadech v kompetenci krajského úřadu. Krajský úřad při rozhodování vycházel z legislativou daného podkladu, tzn. ze Závazného stanoviska KHS ze dne 13. 1. 2020, č. j.: KHSOC/00282/2020/PV/HP, které je součástí spisové dokumentace. Podotýkáme, že kumulativní účinek všech zařízení v areálu Klenovice na Hané byl řešen v rámci tří zjišťovacích řízení (uvedených níže)*“ (str. 6 rozhodnutí).

Odvolatelka rozumí tomu, že posuzování *hlukových limitů* není v kompetenci Krajského úřadu. Odvolatelka však zároveň dodává, že zjišťovací řízení, na které Krajský úřad odkazuje, jsou podkladem pro rozhodnutí Krajského úřadu. Předmětem zjišťovacího řízení „Posílení způsobu separace ve společnosti Global Recycling a.s.“ přitom byl záměr s předpokládaným 12-ti

hodinovým provozem. Zařízení však počítá se provozní dobou v rozsahu 14 hodin, jak uvedla odvolatelka výše.

Krajský úřad tedy měl pouhým porovnáním provozního řádu a oznámení záměru posuzovaného podle zákona EIA dospět k závěru, že provozní řád zařízení tomuto záměru neodpovídá.

Odvolatelka se tedy domnívá, že zařízení svými kapacitami zásadně převyšuje hodnoty uvedené v oznámení záměru pro posuzování vlivu na životní prostředí. Odborné podklady přitom vychází právě z těchto hodnot. Závěr zjišťovacího řízení tak je platný pro zařízení se zcela jinou provozní dobou. Rozhodnutím Krajského úřadu byl vydán souhlas k provozování zařízení, aniž by existovalo relevantní posouzení vlivu záměru na životní prostředí.

Odvolatelka rovněž podotýká, že kumulativní účinek zařízení v areálu byl řešen pouze ve třech zjišťovacích řízeních. V areálu jsou však provozována další zařízení, aniž by před vydáním souhlasu Krajského úřadu k provozování těchto dalších zařízení proběhla rovněž alespoň zjišťovací řízení. Jedná se o provoz zařízení těchto společností:

- KALONEROS s.r.o., se sídlem náměstí Svobody 93/22, 602 00 Brno, IČO: 03607313, provozované na základě rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUOK 41657/2017 ze dne 3. 5. 2017,
- Recaplast s.r.o., se sídlem č. p. 158, 779 00 Bystročice, IČO: 02359928, provozované na základě rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUOK 24478/2018 ze dne 27. 2. 2018,
- PALEKASTRO s.r.o., se sídlem nám. Svobody 93/22, 602 00 Brno, IČO: 03602346, provozované na základě rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUOK 91537/2016 ze dne 27. 9. 2016 a rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUOK 52495/2018 ze dne 16. 5. 2018,
- CARGOMETAL s.r.o., se sídlem č. p. 292, 798 23 Klenovice na Hané, IČO: 29456754, provozované na základě rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUOK 69495/2016 ze dne 4. 7. 2016,
- GLOBAL RECYCLING a.s., se sídlem Doudlebská 1046/8, 140 00, Praha 4 - Nusle, IČO: 24672394, provozované na základě rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUOK 98954/2017 ze dne 9. 10. 2017 a rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUOK 24467/2018 ze dne 2. 3. 2018.

Odvolatelka tak namítá, že kumulativní vlivy všech zařízení provozovaných souběžně v areálu nebyly nikdy dostatečně hodnoceny (viz rovněž další bod).

III. Umístění zařízení do nadlimitně zatíženého území

Odvolatelka spatřuje újmu především ve značném zatížení hygienicky závadné oblasti dalšími zdroji, které přispějí k dalšímu zatěžování území emisemi. Podle odvolatelky přitom není možné povolit provoz dalších zdrojů znečištění ovzduší v dotčené oblasti.

Podle rozptylové studie, **„v zóně působení budoucích imisních příspěvků záměru dochází k překračování imisního limitu stanoveného pro nejvyšší denní koncentrace PM₁₀“** (str. 16 rozptylové studie). Tato skutečnost je dále potvrzena na str. 21 rozptylové studie, kde je uvedeno, že **„v modelové oblasti dochází v současnosti k překračování imisního limitu stanoveného pro nejvyšší denní koncentrace suspendovaných částic PM₁₀.“** V závěrečném hodnocení rozptylová studie uvádí, že **„případný vliv záměru na populaci obytné zástavby spojený se znečišťováním ovzduší lze hodnotit jako málo významný, lokálně (v těsné blízkosti areálu, tj. do cca 200 m od jeho hranice až významný)“** (str. 22 rozptylové studie).

Krajský úřad si je přitom této skutečnosti vědom, jelikož uvádí, že „z těchto imisních dat, dostupných v době zpracování rozptylové studie, vyplývá, že v lokalitě posuzovaného záměru dochází k překračování imisního limitu stanoveného pro nejvyšší denní koncentrace PM₁₀. Uvedený imisní limit byl v dané době překračován na 31,56 % plochy území Olomouckého kraje“ (str. 8 rozhodnutí).

Provozem zařízení tedy vznikají mimo jiné suspendované částice PM₁₀. Podle dokumentu Ministerstva životního prostředí s názvem „Informace o zdravotních rizicích spojených s kvalitou ovzduší v roce 2017“ jsou přitom „**aerosolové částice považovány za nejvýznamnější environmentální faktor ovlivňující úmrtnost.**“ Podle tohoto dokumentu mohou jemné částice PM_{2,5} a PM₁₀ vést ke skutečně nebezpečnému ohrožení lidského zdraví. „Na základě odhadu průměrné koncentrace suspendovaných částic frakce PM₁₀, v roce 2017 v městském extenzivně neztíženém prostředí (23,2 µg/m³), lze zhruba odhadnout, že **v důsledku znečištění ovzduší touto škodlivinou byla celková úmrtnost navýšena o přibližně 4,5 % (při zohlednění průměrného 75 % zastoupení frakce PM_{2,5} ve frakci PM₁₀) tj. přibližně o 5200 osob**“ (str. 9 dokumentu s názvem Informace o zdravotních rizicích spojených s kvalitou ovzduší v roce 2017).

Návrhy důkazů

- rozptylová studie zpracovaná společností AZ GEO, s.r.o. (příloha č. 2)
- informace o zdravotních rizicích spojených s kvalitou ovzduší v roce 2017 – dokument je dostupný na stránkách Ministerstva životního prostředí: [https://www.mzp.cz/C1257458002F0DC7/cz/kvalita_ovzdusi/\\$FILE/000-Zdravotni_rizika_2017-20190708.pdf](https://www.mzp.cz/C1257458002F0DC7/cz/kvalita_ovzdusi/$FILE/000-Zdravotni_rizika_2017-20190708.pdf)

Limit koncentrace PM₁₀ je tak podle rozptylové studie překročen. Zařízení je přitom rovněž zdrojem emisí tuhých znečišťujících látek do ovzduší. Krajský úřad v napadeném rozhodnutí sice uvádí, že „problematika významnosti stacionárního zdroje znečišťování ovzduší byla řešena v procesu posouzení vlivů záměru na životní prostředí (EIA) s tím, že bylo konstatováno, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí. Lokalizaci předmětného stacionárního zdroje znečišťování ovzduší posuzovaly dvě nezávislé autorizované osoby v oblasti ochrany ovzduší (zpracovatelé rozptylové studie a odborného posudku) se shodným hodnocením, že umístění zdroje bude mít na kvalitu ovzduší celkově málo významný, přijatelný vliv“ (str. 8-9 rozhodnutí). V této souvislosti odvolatelka upozorňuje na judikaturu, správních soudů, která se týká umísťování záměrů do exponovaného území. Samotné zařízení izolovaně posuzované možná není samo o sobě velkým zatížením a zvyšuje celkové imise pocházející z tohoto území jen částečně. **Problematická je ovšem v takových případech celková hladina hluku, prachu a jiných škodlivin, která přesahuje limity stanovené jednotlivými předpisy.**

V obdobných případech soudní judikatura dospěla k závěru, že **umísťování dalších zdrojů imisí do takového území již není možné.** Například podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 208/2011-38 ze dne 21. 3. 2013, „do území nadlimitně zatíženého **nelze bez dalšího umísťovat stavby, které sice každá jednotlivě nepřitíží svým provozem dotčenému území nijak výrazně, ale v součtu jednotlivých případů znamenají postupné a významné přetěžování již existující limitní či nadlimitní zátěže v území.** Pokud souhrn jednotlivých emisí daný sumou všech do území umístěných staveb již nevýznamný není (jakkoli se konkrétní správním orgánem vedené správní řízení vztahuje vždy jen k jedné stavbě), nelze nerespektovat zásadu celkové přípustné míry zátěže území.“

Odvolatelka tedy nesouhlasí s tvrzením Krajského úřadu, podle kterého „právní úprava oblasti ochrany ovzduší neobsahuje ustanovení, které by nedovolovalo v oblasti s překročenými imisními limity umístit nový zdroj znečišťování ovzduší.“ **Judikatura správních soudů naopak takový zákaz dovodila.**

Krajský úřad přitom dále uvádí, že „předmětný zdroj znečišťování ovzduší je provozován na základě rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje - Povolení provozu, které obsahuje podmínku „Provozovatel využije při provozu jednotlivých zařízení k drcení a separaci plastů všech dostupných opatření k zabránění vzniku sekundární prašnosti a využije všech opatření k její likvidaci“ (str. 8 rozhodnutí). Podle názoru odvolatelky však krajský úřad nemůže v daném řízení rozhodovat pouze optikou zákona o odpadech. Krajský úřad by měl naopak **přihlídnout k širším souvislostem a vlivu zařízení také na další zájmy chráněné právními předpisy.**

Ke stejnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soudu například v rozsudku ve věci sp. zn. 7 As 266/2014. „V pravomoci stavebního úřadu není stanoviska dotčených orgánů státní správy přezkoumávat. Stavební úřad je stanoviskem vázán (§ 89 ve vazbě na § 4 stavebního zákona z roku 2006), avšak zároveň z uvedeného zákona vyplývá jeho povinnost rozhodnout po dohodě nebo se souhlasem příslušného orgánu. Stavební úřad je tak povinen zajistit soulad jednotlivých stanovisek navzájem, ale je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu v příslušném řízení (zde řízení o umístění stavby) při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v jejich celku. **Dopady předpokládaného umístění stavby dle návrhu a jejího vlivu v důsledku následného provozu musí být posuzovány ve vztahu k danému místu a času a musí být respektovány požadavky na ochranu zdraví před nepříznivými účinky hluku, stejně tak požadavky na kvalitu ovzduší stanovené v zájmu ochrany zdraví.** Stavební úřad je povinen vyhodnotit dané vlivy ve svém souhrnu zejména v situaci, kdy ze stanovisek plyne zjištění (vycházející z odborných odhadů a studií), které nasvědčuje tomu, že zjištěné hodnoty, pokud jde o účinky samotné stavby jako takové, sice jednotlivě nevykazují nadlimitní či nepřípustné hodnoty, ale stavbu je navrhováno umístit do území, které je již za stávajícího stavu nadlimitně zatíženo, nebo se zjištěné hodnoty přípustné maximální limitní zátěži blíží“ (dále srov. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 109/2013-62 ze dne 23. 7. 2014).

Ačkoliv se tato judikatura týká primárně řízení podle stavebního zákona, odvolatelka je přesvědčena, že stejné povinnosti má také Krajský úřad v řízení o povolení provozu zařízení k nakládání s odpady. Odvolatelka tedy shrnuje, že se krajský úřad měl podrobně zabývat její námitkou, podle které není možné provoz zařízení v daném území povolit s ohledem na porušování limitní koncentrace částic PM₁₀.

IV. Rozpor se zákonem o ochraně veřejného zdraví a nezákonnost závazného stanoviska Krajské hygienické stanice

Původní závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje, územní pracoviště Prostějov, bylo na základě námitek odvolatelky nahrazeno novým závazným stanoviskem ze dne 13. 1. 2020, č. j.: KHSOC/00282/2020/PV/HP, ve kterém Krajská hygienická stanice souhlasí s provozním řádem zařízení (dále též „**závazné stanovisko KHS**“).

V závazném stanovisku KHS je na str. 4 uvedeno, že akustické poměry byly posouzeny akustickou studií „Klenovice na Hané Technologie na suché zpracování a recyklaci odpadu Umístění ruční třídící linky a automatické třídící linky“ zpracovanou Ing. Michalem Damkem dne 30. 11. 2015. Akustická studie přitom nemohla posoudit akustické poměry ve vztahu k předmětu řízení, neboť se týká části jiného záměru (byť stejného žadatele), umístěného v hale na pozemku parc. č. st. 391 (hala VSH 3) skládajícího se nejen z automatického třídícího stolce též z horizontálního paketovacího lisu, ruční třídírny a rozrušovače balíků. Akustická studie sice pro účely posouzení kumulativních vlivů krátce zmiňuje také využití haly na pozemku parc. č. st. 393 (kapitola 5.3.1.). Využití této haly ovšem neodpovídá předloženému provoznímu řádu zařízení, a to ani po jeho aktualizaci.

Tuto skutečnost přitom odvolatelka uváděla ve svých námitkách. Krajská hygienická stanice v závazném stanovisku na tuto námitku reagovala prostým konstatováním, že „*hluková studie ze dne 30. listopadu 2015 zohledňuje kumulativní vliv všech zdrojů hluku v rámci pozemku parc. č. 79/4, haly parc. č. 394, haly parc. č. 393, haly parc. č. 391.*“ Toto prosté konstatování však **nelze v žádném případě považovat za dostatečné odůvodnění**. Závazné stanovisko KHS tak nesplňuje náležitosti ustanovení § 149 odst. 2 správního řádu, podle kterého dotčený orgán *v odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.* **Krajská hygienická stanice se tedy výše uvedeným rozparem blíže nezabývala.** Tento nedostatek je přitom zcela zásadní, jelikož předložená akustická studie **posuzuje rozdílné zařízení**, které tak není předmětem řízení před Krajským úřadem.

Odvolatelka dále odkazuje také na předchozí závazná stanoviska Krajské hygienické stanice a provedená měření hluku, ze kterých je patrné, že hluk související s provozem areálu doposud nebyl řádně posuzován.

Krajská hygienická stanice dále odkazuje na závazné stanovisko ke kolaudačnímu souhlasu č. j. KHSOC/19908/2019/PV/HP a protokol o zkoušce č. 131a/19, zpracovaný společností EKOME, spol. s r.o. dne 12. 7. 2019. Protokol uvádí, že v areálu působí kromě žadatele také další společnosti (Robert Javůrek, KALONEROS s.r.o., CARGOMETAL s.r.o. a Recaplast s.r.o.) Protokol však nezmiňuje společnost PALEKASTRO s.r.o., IČ: 03602346, která v areálu také působí a které byl vydán souhlas k provozování zařízení ke sběru, výkupu a shromažďování odpadů dne 27. 9. 2016 na dobu určitou do 30. 9. 2021, s roční projektovanou kapacitou zařízení 6000 tun, denní projektovanou zpracovatelskou kapacitou dodatkem č. 1 z roku 2018 navýšenou na 150 tun, maximální okamžitou kapacitou zařízení dodatkem č. 1 z roku 2018 navýšenou na 350 tun, s provozní dobou dodatkem č. 1 z roku 2018 prodlouženou na Po – Pá 6:00 – 22:00. **Vliv provozu tohoto provozovatele není jistě zanedbatelný a v rámci měření hluku nebyl zohledněn.**

Podle závazného stanoviska KHS tedy akustická studie zohledňuje kumulativní vliv všech zdrojů hluku. Krajská hygienická stanice ovšem přebírá tento závěr přímo z předložené akustické studie, aniž by se zabývala její věcnou správností. **Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy odvolatelka uvádí, že závazné stanovisko KHS bylo vydáno v rozporu se zákonem.** Krajská hygienická stanice nezohlednila všechny skutečnosti, které jí vzhledem k provozu areálu byly známy, ale založila své stanovisko pouze na podkladech poskytnutých žadatelem v tomto konkrétním řízení.

Hlučnost provozu, uváděná v akustické studii předložené žadatelem, je proto dle přesvědčení odvolatelky **podhodnocená** a celková hlučnost v denní době může přesahovat zákonný limit 50 dB. Podle § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále „**zákon o ochraně veřejného zdraví**“), je přitom povinností osoby, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby.

Na str. 24 provozního řádu žadatel odkazuje na měření hluku provedené dne 10. 6. 2019. Toto měření konstatuje, že nedošlo k překročení hygienických limitů, přičemž měření bylo prováděno údajně při provozu všech možných zdrojů hluku v areálu. Odvolatelka proti tomu namítá, že v protokolu o zkoušce č. 131a/19, Měření hluku v mimopracovním prostředí, zpracovaném společností EKOME spol. s r.o. dne 12. 7. 2019 na základě měření provedeného 10. 6. 2019, je uvedeno, že bylo provedeno měření při provozu všech zdrojů hluku v areálu společnosti, které

jsou obvykle v provozu. **Při měření tedy byly v provozu pouze zdroje hluku, které jsou obvykle v provozu, nebyl tedy měřen maximální výkon.**

Na str. 24 provozního řádu je dále uvedeno, že „*Nejvýznamnějším zdrojem hluku v zájmové lokalitě je automobilový provoz po obecních komunikacích (nejblíže silnice III/36719) a provoz na hlavní komunikaci II/367 (Prostějov – Kojetín) ve vzdálenosti cca 450 m od areálu.*“ Provozní řád však již nezmiňuje, že právě díky provozu zařízení se zvýšil počet kamionů zejména na obecní komunikaci, a tedy k hluku z automobilového provozu přispívá významně sám žadatel. **Tento zdroj hluku způsobený provozem zařízení přitom byl z měření hluku vyloučen.** Z tohoto důvodu tak měření hluku nepodává kompletní obraz o hlukové zátěži způsobené provozem zařízení.

Odvolatelka dále odkazuje na judikaturu, z níž vyplývá, že do území zatíženého hlukem nelze bez dalšího automaticky umísťovat stavby, které sice každá jednotlivě nepřitíží svým provozem dotčenému území nijak výrazně, ale v součtu jednotlivých případů znamenají postupné a významné přitěžování již nyní existující zátěži v území (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č.j. 1 As 135/2011 – 254 a judikaturu Nejvyššího správního soudu k hodnocení kumulativních vlivů v rámci vyhodnocení „SEA“ pro územně plánovací dokumentaci, např. rozsudek ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 – 185).

Krajská hygienická stanice se při vydávání závazného stanoviska nevypořádala s nedostatky předložené akustické studie a vydala tak závazné stanovisko KHS na základě neúplných a zkreslených údajů. Závazné stanovisko KHS je tak z uvedených důvodů v rozporu se zákonem, konkrétně s § 149 odst. 2 správního řádu.

Návrh důkazů:

- závazné stanovisko KHS č. j. KHSOC/19908/2019/PV/HP (příloha č. 3)
- protokol o zkoušce č. 131a/19 zpracovaný společností EKOME, spol. s r.o. dne 12. 7. 2019 (příloha č. 4)

V. Nedostatečné vypořádání námitek odvolatelky a rozpor s § 68 správního řádu

Odvolatelka v rámci svých námitek uvedla řadu skutečností, se kterými se Krajský úřad v napadeném rozhodnutí nevypořádal, jak bylo popsáno výše. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu má přitom odůvodnění rozhodnutí obsahovat *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

Krajský úřad přitom v napadeném rozhodnutí opakovaně uvádí, že zařízení povoluje z hlediska zákona o odpadech a není v jeho kompetenci řešení dalších otázek, které spadají do pravomoci jiných orgánů, zejména pak Krajské hygienické stanice. Přitom ovšem krajský úřad zcela rezignuje na svou povinnost stanovenou správním řádem. **Krajský úřad totiž neuvádí konkrétní úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů žádosti, ale namísto toho zcela rezignuje na jejich posuzování a hodnocení.**

Na konkrétní námitky odvolatelky přitom krajský úřad formalisticky reaguje tvrzením, že „*K předmětnému areálu se vztahuje protokol Měření hluku v mimopracovním prostředí č. 131a/19, zpracovaný EKOME spol. s r.o. ze dne 12. 7. 2019 na základě měření provedeného 10. 6. 2019, což vyplývá ze závazného stanoviska KHS, ve kterém souhlasí se schvalovaným provozním řádem zařízení*“

(str. 6 rozhodnutí). **Krajský úřad se tak v napadeném rozhodnutí věcně nezabývá vypořádáním námitek odvolatelky, na některé námitky dokonce vůbec nereaguje.**

Co se týče námitek týkajících se provozu zařízení mimo pracovní dobu, krajský úřad uvádí, že „v rámci předmětného správního řízení neeviduje ve spisové dokumentaci žádné průkazné důkazy podatelky o tom, že zařízení je provozováno v rozporu s provozní dobou uvedenou a schválenou v provozním řádu. Podatelka svá tvrzení o rušení nočního klidu nijak prokazatelně nepodložila. Ani z dřívější správní praxe není známo správnímu orgánu jakékoliv sankcionování provozovatele zařízení za nedodržování podmínek rozhodnutí, kterým byl schválen provoz předmětného zařízení“ (str. 6 rozhodnutí). Odvolatelka se proti tomuto tvrzení ohrazuje. Spisová dokumentace naopak obsahuje také vyjádření manželů Zajícových ze dne 7. 12. 2019 a vyjádření pana Švejdy ze dne 6. 12. 2019, která na provoz zařízení mimo pracovní dobu upozorňují, a dále také vyjádření dalších obyvatel obce, na základě kterých si měl Krajský úřad udělat závěr o charakteru provozu zařízení.

Návrhy důkazů

- vyjádření manželů Zajícových ze dne 7. 12. 2019 (součástí správního spisu)
- vyjádření pana Švejdy ze dne 6. 12. 2019 (součástí správního spisu)

Napadené rozhodnutí Krajského úřadu je tak v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán navíc porušil ustanovení § 3 správního řádu, jelikož rozhodl bez toho, aby dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Z napadeného rozhodnutí rovněž není zřejmé, které dokumenty založené ve spise, byly podkladem pro jeho vydání. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

VI. Nedostatky provozního řádu zařízení

Podle bodu 5.4 přílohy č. 1 vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále jen „**vyhláška**“) musí provozní řád zařízení obsahovat mimo jiné *způsob značení odpadu, balení odpadu, umístování odpadů do zařízení*. **Provozní řád zařízení však tyto informace neobsahuje. Provozní řád ovšem vykazuje i další nedostatky.**

Dle bodu 5.5 přílohy č. 1 vyhlášky musí provozní řád obsahovat také „*monitorování provozu zařízení - výběr ukazatelů předpokládaných vlivů provozu zařízení na okolí a způsob a četnost jejich sledování a dokumentování (např. spotřeba energie, spotřeba vody, měření hlukových emisí, sledování množství a kvality emisí do ovzduší v souladu se zvláštními předpisy, sledování množství a kvality odpadních, podzemních a povrchových vod v souladu se zvláštními předpisy, meteorologické ukazatele apod.)*.“ Provozní řád ovšem v tomto ohledu v části 1.6 pouze uvádí, že „*kontroly a revize zařízení budou prováděny v rozsahu a specifikace, dle požadavků platné legislativy. O všech kontrolách a revizích v zařízení, je prováděn zápis do provozního deníku zařízení.*“ **Provozní řád tak uvedený požadavek nesplňuje.**

Vzhledem k uvedeným nedostatkům provozního řádu měl Krajský úřad žádost o vydání souhlasu k provozování zařízení zamítnout.

VII. Rozpor se stavebním zákonem

Krajský úřad v podmínce č. 5 napadeného rozhodnutí stanovil, že „*Zařízení lze provozovat na předmětných pozemcích pouze, budou-li tyto k využití pro účely provozu zařízení k nakládání s odpady*

určeny z hlediska zákona č. 183/2006 Sb. (stavební zákon), a to nikoliv pouze ve smyslu územního plánování, ale také ve smyslu vlastního využití území.“

Odvolatelka namítá **nedostatečnost této podmínky**, když z rozhodnutí a zejména z vyloučení odkladného účinku odvolání je zjevné, že žadatel po vydání rozhodnutí obnoví provoz zařízení. Přitom odvolatelka je přesvědčena, že u pozemku parc. č. 79/4 k. ú. Klenovice na Hané uvedená **podmínka není naplněna**. Na str. 6 provozního řádu žadatel uvádí údaje o ukončení stavebního řízení, přičemž se v této části zmiňuje pouze o kolaudačním souhlasu, který se týká haly na pozemku parc. č. st. 393 k. ú. Klenovice na Hané. Přitom z provozního řádu kapitoly 1.2.2 Charakter provozu vyplývá, že část pozemku parc. č. 79/4 bude využívána jako manipulačně obslužná a skladovací plocha. Žadatel však nikde v provozním řádu neuvádí, na základě jakého rozhodnutí bylo takové využití pozemku schváleno. V oznámení záměru¹ uvedeného v části II tohoto odvolání je uveden způsob využití pozemku parc. č. 79/4 jako „dobyvací prostor“. Stejný způsob využití tohoto pozemku byl uveden také v projektové dokumentaci z r. 2018 pro stavbu Sběrného střediska odpadů, kterou na pozemku zamýšlel Ing. Robert Javůrek. Odvolatelka tak stanovenou podmínku považuje za nedostatečnou, když je zřejmé, že žadatel ke dni vydání napadeného rozhodnutí uvedenou podmínku nesplňuje.

Odvolatelka spatřuje v provozu zařízení rovněž **rozpor s územním plánem**. Územní plán obce Klenovice na Hané² byl vydán Zastupitelstvem města dne 1. 12. 2015. Účinnosti nabyl dnem 18. 12. 2015. Dotčený pozemek par. č. 79/4 v k. ú. Klenovice na Hané, na kterém se nachází areál, je v platném územním plánu obce Klenovice na Hané vyznačen jako plocha VD. Funkční využití této plochy je stanoveno pro **výrobu a skladování – drobnou a řemeslnou výrobu**. Hlavní využití ploch VD je určeno zejména pro **stavby pro výrobní činnost bez negativního dopadu do životního prostředí**, stavby pro podnikatelskou činnost, skladové prostory, služby či související dopravní a technickou infrastrukturu a zařízení pro přímou obsluhu území (včetně parkování, garážování v objektech hlavní funkce, odstavné plochy apod.).

Platnému územnímu plánu předcházela regulace dle obecně závazné vyhlášky obce Klenovice na Hané č. 3/1996, o závazných částech územního plánu sídelního útvaru. Ta stanovila v čl. 4 plochy výroby jako plochy V1 (plochy zemědělské výroby, přípustné: zařízení zemědělské výroby, sklady, pomocné provozovny) a plochy V2 (plochy drobné výroby a služeb všeho druhu, sklady, podmíněčně přípustné: služební a pohotovostní byty, administrativní a správní budovy, hromadná parkoviště, čerpací stanice pohonných hmot).

Z dokumentů poskytnutých Magistrátem města Prostějov, Odborem kanceláře tajemníka dne 3. 7. 2019, č. j. PVMU 82966/2019 19, vyplývá, že na pozemku parc. č. 79/4 v k. ú. Klenovice na Hané došlo původně k vybudování několika skladovacích hal. Sklady přitom byly v souladu s platným územním plánem i plánem sídelního útvaru. Podle vyjádření stavebního úřadu č. j. PVMU 23120/2014 61 ze dne 20. 2. 2014, které bylo přílohou oznámení podle zákona EIA, je přitom zařízení v souladu s funkčním využitím plochy průmyslové výroby a skladů definované územním plánem sídelního útvaru. Podle tohoto vyjádření stavebního úřadu se v případě zařízení k nakládání s odpady jedná o využití pro **drobnou výrobu a služby všeho druhu, sklady**. Podle názoru odvolatelky se v tomto případě již z podstaty věci nemůže jednat o drobnou výrobu.

¹ dostupné zde: https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_OV8162

² dostupný zde:

<https://www.klenovicenahane.cz/uzemni%2Dplan%2Dplan%2Drozvoje%2Dobce/d-2053/p1=2032>

Následně v letech 2016-2017 došlo na základě rozhodnutí Magistrátu města Prostějov, Odboru Stavební úřad (dále jen „**stavební úřad**“) ke **změně využití těchto objektů na prostor pro recyklaci odpadů, objekt na suché zpracování plastů a následně na objekt na suché zpracování odpadů.**

Pojmy výroba a skladování ani řemeslná výroba, použité v platném územním plánu, nejsou stavebními předpisy přímo definovány. Obecným pravidlem, potvrzeným soudní judikaturou, však v takovýchto případech je, že tyto pojmy musí být v praxi vykládány v souladu se svým obvyklým, běžným významem. Provoz zařízení ke sběru, výkupu a využívání (úpravě) odpadů podle názoru odvolatelky **nemůže být v běžném významu řemeslnou výrobou. V každém případě je pak svými dopady obtěžující na okolí.**

Provoz obdobného zařízení by měl být dle platného územního plánu zařazen spíše do ploch s využitím pro výrobu a skladování (VZ - plochy výroby a skladování - zemědělská výroba). Ze srovnání podmínek pro přípustné využití těchto dvou typů ploch vyplývá, že zatímco plochy VD mají sloužit především k malovýrobě, řemeslné výrobě a službám, využití ploch VZ odpovídá průmyslové výrobě, která ovlivňuje okolí významněji než činnosti přípustné v plochách VD. Jedná se o plochy, které z důvodů negativních vlivů za hranici pozemků nelze začlenit do jiných ploch. **Podle platného územního plánu lze připustit využití ploch VZ také jako sběrné dvory, recyklační plochy odpadů apod.**

Funkční využití ploch VD a VZ tak není shodné ani zaměnitelné. Co se týče ploch VD, platný územní plán zde umožňuje umístit záměr **pouze „bez negativního dopadu do životního prostředí.“** Tato podmínka je přitom stanovena odlišně od podmínek ploch VZ, u nichž se důvody negativních vlivů předpokládají. Jak konstatoval Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 3. 2019, č.j. 43 A 182/2018- 103, bod 33., *„Zatímco dopad malovýroby či řemeslné výroby na okolí je s ohledem na její povahu omezený, kdy tyto činnosti nejsou typicky spojeny s negativními hygienickými vlivy obtěžujícími okolí a zejména nevyžadují nutně obsluhu těžkou dopravou, což se odráží ve výslovném vyloučení veškerých činností, které by obsluhu těžkou dopravou vyžadovaly a které by svými negativními hygienickými vlivy obtěžovaly okolí, v případě lehkého průmyslu lze takové dopady očekávat, neboť imise bývají s jeho provozem pravidelně spojeny, přičemž územním plánem je limitace stanovena (v rámci obecné regulace funkčního využití) toliko pro škodlivé účinky, které nesmí přesahovat hranice areálu, nikoli pro obtěžující vlivy, které vyloučeny nejsou. Zvláště přípustná obsluha těžkou dopravou může mít negativní vliv na širší okolí zejména zvýšeným hlukem a znečišťováním ovzduší, vyšším zatížením komunikací s dopadem na jejich kvalitu či zvýšeným rizikem při pohybu na komunikacích.“*

U ploch VZ tak nejsou předem vyloučeny činnosti s negativními dopady na okolí, přitom je v těchto plochách stále nutné dodržovat limity uvedené v příslušných předpisech. Podmínka u ploch VZ se tak vztahuje k veřejnoprávním limitům, které musí dodržovat všichni stavebníci a provozovatelé. **Naproti tomu podmínka u ploch VD je stanovena přísněji, neboť vylučuje negativní dopady na životní prostředí bez ohledu na veřejnoprávní limity.**

Obdobné závěry vyplývají také ze sdělení stavebního úřadu č. j. PVMU 41314/2019 61 ze dne 19. 3. 2019, ve kterém stavební úřad mimo jiné konstatuje, že *„vlastníku se zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob.“*

Z výše uvedeného je zřejmé, že již při vydání napadeného rozhodnutí žadatel stanovenou podmínku nesplňuje. Soulad se stavebním zákonem a územním plánem přitom Krajský úřad dovozuje z předloženého kolaudačního souhlasu pro halu VSH 2 na pozemku parc. č. st. 393 vydaného stavebním úřadem Magistrátu města Prostějova dne 31. 7. 2019, č.j. PVMU 100065/2019 61. Odvolatelka upozorňuje, že předmětné zařízení má být provozováno i na

pozemku parc. č. 79/4, ke kterému žadatel příslušný kolaudační souhlas či kolaudační rozhodnutí nepředložil. Pro úplnost odvolatelka uvádí, že kolaudační souhlas pro halu VSH 2 na pozemku parc. č. st. 393 napadla správní žalobou, která je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 A 165/2019. Odvolatelka tak rovněž namítá ze strany Krajského úřadu **nedostatečně zjištěný skutkový stav**.

Návrhy důkazů

- vyjádření stavebního úřadu č. j. PVMU 23120/2014 61 ze dne 20. 2. 2014 (součástí správního spisu)
- sdělení stavebního úřadu č. j. PVMU 41314/2019 61 ze dne 19. 3. 2019 (příloha č. 5)
- odpověď Magistrátu města Prostějov, Odbor kanceláře tajemníka na žádost o informace, č. j. PVMU 82966/2019 19 ze dne 3. 7. 2019 (příloha č. 6)

VIII. Nezákonnost vyloučení odkladného účinku odvolání

Výrokem II. napadeného rozhodnutí vyloučil Krajský úřad odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí na základě § 85 odst. 2 správního řádu. Podle odvolatelky přitom nebyly naplněny důvody pro takový postup krajského úřadu.

Uvedené ustanovení umožňuje správnímu orgánu vyloučit odkladný účinek odvolání za současného splnění dvou podmínek. Tento postup musí předně **naléhavě vyžadovat veřejný zájem** a žadateli by v takovém případě měla **hrozit vážná újma**. Odkladný účinek naopak není možné přiznat, pokud by tím **vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu**.

Žadatel přitom ve své žádosti uvedl, že oprávnění k provozu nabyt v dobré víře a jeho zánik byl způsoben především procesním postupem, a nikoliv porušením oprávnění nebo právních předpisů týkajících se faktického provozu. Krajský úřad přitom tuto argumentaci bez dalšího přebírá, když uvádí, že „*krajský úřad tedy souhlasí s žadatelem, že odstávka a zánik předchozího oprávnění byla způsobena zejména chybným procesním postupem, nikoliv nedodržováním podmínek rozhodnutí případně porušováním právních předpisů na úseku provozované činnosti a v tomto případě je tedy nutné zvláště dbát oprávněných zájmů účastníka, které nabyt v dobré víře*“ (str. 14 rozhodnutí).

Tento závěr krajského úřadu je však zcela chybný. Původní rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUOK 40198/2019 ze dne 17. 4. 2019, nebylo zrušeno pouze kvůli vadnému procesnímu postupu, ale zejména kvůli tomu, že **provozní řád zařízení naprosto nerespektoval závěry zjišťovacího řízení a vykazoval další závažné nedostatky**. Zařízení tak bylo provozováno v rozporu s právními předpisy, jak dokládá také rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 10. 2019, č. j. MZP/2019/1274, kterým bylo předchozí rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 4. 2019, č.j. KUOK 40198/2019, zrušeno.

Podle odvolatelky tak žadatel nemůže být v žádném případě v dobré víře. Žadatel v první řadě věděl, že se areál nachází v sousedství rodinných domů a že je zcela nevhodný k provozování zdrojů znečišťování ovzduší a zařízení k nakládání s odpady. Žadatel si byl dále vědom skutečnosti, že areál je z pohledu stavebního zákona zkolaudován jako sklady a dle územního plánu je v něm možná pouze nerušící výroba. **Žadatel zároveň znal závěr zjišťovacího řízení, a přesto provozoval zařízení v rozporu s ním.**

Jak uvádí například autoři komentáře ke správnímu řádu, správní orgán navíc „*při úvaze, zda odkladný účinek vyloučí, musí však dbát též na oprávněné zájmy účastníka řízení, který podal*

odvolání, a to především z pohledu, **zda vyloučením odkladného účinku odvolání nevznikne vážná újma naopak jemu**“ (JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019). Krajský úřad v této souvislosti uvádí, že „dospěl k závěru, že oproti žadateli ostatním účastníkům řízení vážná újma nehrozí. Tento závěr krajský úřad opírá především o fakt, že z dřívější správní praxe není známo správnímu orgánu jakékoliv sankcionování provozovatele zařízení za nedodržování podmínek rozhodnutí, kterým byl již dříve schválen provoz předmětného zařízení“ (str. 14 rozhodnutí).

Krajský úřad přitom zcela ignoroval řadu vyjádření dalších občanů obce Klenovice na Hané, které jsou součástí spisu, které svědčí o tom, že provozem zařízení závažná újma obyvatelům obce naopak hrozí. Jedná se o vyjádření manželů Zajícových ze dne 7. 12. 2019, vyjádření paní Kocourkové ze dne 9. 12. 2019, vyjádření paní Vimmer ze dne 19. 11. 2019, vyjádření pana Chytila ze dne 5. 12. 2019, vyjádření paní Urbanové a pana Úlehly ze dne 5. 12. 2019 či vyjádření pana Švejdy ze dne 6. 12. 2019.

Pokud přerušením provozu vzniká žadateli újma v podobě ušlého zisku a dalších nákladů, **nejedná se podle odvolatelky v žádném případě o újmu vážnou**, jak vyžaduje správní řád. **Vážnou újmu se totiž rozumí újma těžko napravitelná** (srov. JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019). **Právě taková újma může vzniknout odvolatelce a dalším účastníkům řízení s ohledem na ohrožení jejich zdraví provozem zařízení.**

Co se týče existence veřejného zájmu na provozu zařízení, Krajský úřad uvádí, že se zařízení podílí na plnění cílů Plánu odpadového hospodářství Olomouckého kraje. V tomto ohledu se však podle odvolatelky jedná pouze o vedlejší důsledek provozu, který je **primárně zaměřen na zisk a prospěch soukromých subjektů. Obyvatelé obce přitom nemají žádný prospěch** z činnosti areálu a zařízení k nakládání s odpady. Žadatel, který je silně podporován obcí i Olomouckým krajem, maximálně zaměstnává několik obyvatel kraje. **Na druhou stranu provoz zařízení vede k obtěžování obyvatel obce hlukem, zápachem a prašností.**

Je tak patrné, že provoz zařízení **velmi intenzivně** zasahuje do významného zájmu, který jsou správní orgány povinny chránit. Skutečnost, že zařízení bylo po dlouhou dobu provozováno na základě nezákonného rozhodnutí, tyto vlivy ještě prohlubuje. V tomto ohledu tedy Krajský úřad zcela pominul závažný veřejný zájem na omezení provozu zařízení (srov. L. JEMELKA, M. PODHRÁZKÝ, D. BOHADLO, a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 525-526).

Ústavní soud v této souvislosti ve svém nálezu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04, uvádí, že „veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, **proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů.**“ Konstatování Krajského úřadu o tom, že mu není známo sankcionování žadatele za nedodržování podmínek provozu zařízení, přitom nelze považovat za odůvodnění či řádné poměrování veřejných zájmů. Navíc z úřední činnosti muselo být krajskému úřadu známo, že Česká inspekce životního prostředí např. zjistila kontrolou dle zákona č. 114/1992 Sb., že žadatel pokácel bez povolení příslušného orgánu ochrany přírody cca 800 m² zapojeného porostu a 3 dřeviny podléhající povolení ke kácení a za tyto přestupky bylo se společností zahájeno přestupkové řízení. Za administrativní pochybení rovněž nelze považovat umístění hořlavých předmětů v požárně nebezpečném prostoru, nezajištění volné průchodnosti dveří na únikové cestě ani nedostatečné množství přenosných hasících přístrojů. Stavební úřad při kontrole

provedené dne 1. 3. 2019 zjistil, že objekt na pozemku parc. č. st. 394 slouží jako skladovací hala k uskladnění výrobků pocházejících z provozu žadatele, ač pro tento podnikatelský záměr hala nebyla kolaudována a jednalo se tak o nepovolené užívání objektu. K porušení stavebního zákona žadatelem došlo i provedením nepovolených terénních úprav na pozemku parc. č. 79/4.

Podle ustanovení § 2 odst. 4 tak správní orgán dbá na to, **aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem** a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Krajský úřad tak při svém rozhodování nedodržel tuto základní zásadu obsaženou v hlavě II. správního řádu a vyloučil odkladný účinek odvolání i přesto, že to **nebylo ve veřejném zájmu a mohla tímto vzniknout újma jiným účastníkům.**

Návrhy důkazů

- sdělení stavebního úřadu č. j. PVMU 41314/2019 61 ze dne 19. 3. 2019 (příloha č. 5) sdělení ČlŽP ze dne 20. 8. 2019 (příloha č. 7)
- vyjádření Hasičského záchranného sboru olomouckého kraje ze dne 27. 6. 2019 k žádosti o provedení požární kontroly (příloha č. 8)

IX. Závěrečný návrh

Vzhledem k výše uvedeným pochybením v rozhodnutí krajského úřadu, negativním dopadům provozu předmětného zařízení na okolí, dlouhodobému neplnění zákonných povinností žadatelem a nedostatkům provozního řádu zařízení odvolatelka navrhuje, aby Ministerstvo životního prostředí jako odvolací orgán zrušilo rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 2. 3. 2020, č. j. KUOK 26409/2020, sp. zn. KÚOK/115570/2019/OŽPZ/262, v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání.

V Brně dne 12. 5. 2020

Ing. Hana Končická